

„Бъди спокоенъ! Той пакъ ще доближи брѣга“, каза той. Съ опулени очи наблюдавахме ние всички малки движения и въртежи на нашия ледъ. Закръглената му частъ бѣше завърната къмъ брѣга, а остриятъ му връхъ — къмъ срѣдата на течението. Върхътъ се удари въ друга ледена грамада и отъ него се отчупи голѣмо парче. Пребледнѣлъ отъ ужасъ, азъ стискахъ Яновата ржка. Ние чувствавахме много добре раздрусването отъ удара.

Господи! Ами сега? Разстоянието отъ брѣга до насъ бѣше три-четири пѣти по-голѣмо отъ широчината на нашия ледъ. А течението го отвлечаше сѣ по-навътре — къмъ срѣдата на рѣката.

Ние бѣхме обзети отъ ужасенъ страхъ.

„Петре, Петре!“ викахъ азъ. „Помощъ, помощъ!“

Наоколо нѣмаше жива душа. Улицата бѣше мъртва. Хората бѣха се прибрали отъ работа. Кой ще остане по улицитъ въ тази студена, мъглива вечеръ? Ами Петъръ? . . . Но какъ би могълъ той да ни помогне? Отдавна той бѣше у дома си, па и да бѣше чулъ нашия викъ, такъвъ страхливецъ може ли да ни се притече на помощъ? Той не се реши да скочи на леда, когато върхътъ му бѣше до самия брѣгъ, та какъ ще ни помогне, когато ледътъ е срѣдъ рѣката?

Нищо не се движи по брѣга. Никой не ни чуваше. А ледътъ плуваше по-нататъкъ и по-нататъкъ. Малки вълни плискаха върху краищата му, той се люшкаше леко, много леко. И около насъ само ледени кжсове и мрачна водна дълбочина — около насъ смъртъ.

Отъ страхъ трѣпки полазиха по гърба ми. Ние не можехме вече да се движимъ. Дали ледътъ подъ краката ни не би се строшилъ, та да се провалимъ въ ужасната дълбочина?

Другъ ледъ удари нашия. Тѣ се затѣркаха единъ о другъ и отъ всѣки отъ тѣхъ се натрошиха парчета. Триенето на сблъсканитъ ледове и бърбоченето на водата бѣха единственитъ гласове, които чувахъ.

Колко време още щѣше да продължава нашето пѣтуване? Дали ние изобщо щѣхме да доближимъ брѣга? . . . И кой брѣгъ? . . . И кога? Скоро щѣше да се мръкне, а ние се отдалечавахме отъ града. Може би щѣше да ни се удаде да излѣземъ на нѣкое островче, да не можемъ да се върнемъ у дома си и да преоцелуваме на открито. И ако това се случеше, не бѣше ли то най-хубаво за насъ? Но ако ледътъ се разтрошеше, тогава бихме потънали въ мрачната дълбочина.

Сърдцето ми биеше тѣй силно, че едва ли не се прѣсна.

Азъ втренчвахъ ужасенитъ си очи къмъ брѣга, тъмнитъ очертания на който едва се разпознавахъ въ мъглата.

Сега тате и мама седѣха у дома въ топлата стая; тате чете вестникъ, а мама шие. Тѣ не предугаждаха, какво грозно нещастие висѣше надъ мене. Дали се тревожеха, че съмъ закъснѣлъ?

Защо ми трѣбваше да направя това! Защо не послушахъ Петъръ Пайне! Тѣзи мисли се въртѣха постоянно въ главата ми.